

Glömskan kapitel 11

När Nathan lämnade lägenheten för att hämta pizza grep hon direkt tag i telefonen.

"Ja" rösten i andra änden var så skön att höra efter alla dessa månader.

"Mamma, det är Tory"

Tystnaden i luren avbröts av ett snörvlande andetag

"Oh gud älskade lilla vän, var har du varit..." men innan hon kunde svara hördes ordentliga snyftningar och luren bytte hand

"Victoria... är det verkligen du"

"Ja pappa, förlåt att jag inte ringt, det har varit så vansinnigt allting"

"Hon lever hon lever hon lever" Victoria hörde moderns röst snyftandes upprepa samma mening om och om igen

"Vi måste träffas pappa, fast vi måste göra det i hemlighet"

"Hemlighet? men lilla gumman har du inte sett för mycket filmer nu?"

"Nej, det är bara tack vare ödet jag överhuvudtaget lever pappa, men vi kan inte ta det här per telefon, kan du lämna kontoret utan att Marc får veta något?"

"Det borde gå ordna...snälla berätta vad är det om"

"Jag måste sluta, jag ringer snart igen krama mamma från mig, berätta inte för någon.. inte en endaste en att jag ringt.. att ni vet hur jag mår ingenting du måste lova" Hon fick de löften hon krävde och lade på luren, ville inte att de skulle höra att hon också börjat gråta. Hon räknade till tio, tog flera djupa andetag och slog ytterligare ett nummer. Hon höll andan medan signalerna gick fram, just när hon skulle lägga på svarade en främmande röst

"Hallå, vem är det här?"

"Det undrar jag med, vem är du och vad gör du med Colins telefon"

"Är det Colin han heter" rösten lät disträ och stressad

"För fan ge luren till honom" tystnad... hon hörde att personen som hon just pratade med pratade med någon annan men hon kunde inte höra vad de sa.

"Jag beklagar, han ... " rösten dränktes av ljudet av en ambulans"

"Va?"

"Han avled, det här är inget man borde säga på telefon... men han överlevde inte olyckan"

Telefonen lades försiktigt ner på klykan. Det var över. En docka som påminde mer om en nåldyna lades ner i en låda som låstes. Man hade fått tag i väskan, det var det viktiga, väskan var i tryggt förvar, även om dess ägare inte längre hörde till de som andades...

Lite svinn får man räkna med. Ljudet av en ensam stol som skrapade mot golvet var det enda som hördes, i övrigt var det stora huset tyst, tyst som i graven.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Xena med Poeter.se id #7891 innehar upphovsrätten